

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **J. D.**, zastoupeného JUDr. Marcelou Ondřejovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Revoluční 24, za účasti **Finančního ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005, č. j. 11 Ca 228/2004 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou u Městského soudu v Praze se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „správní orgán“) ze dne 21. 6. 2004, č. j. 3989/04-140, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Rakovníku ze dne 8. 12. 2003, č. j. 98908/03/069900/3931, na daň darovací.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítl stížní důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nejprve podrobně rozvedl dosavadní průběh sporu, když uvedl, že finanční úřad vycházel při doměření daně z hodnoty rozestavěné stavby ze stavu, ve kterém tato stavba byla po 18ti měsících od data, kdy stěžovatel uzavřel s bývalou manželkou v pořadí druhou Dohodu o vypořádání zaniklého společného jmění. Je zcela evidentní, že se jedná z části o nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu, neboť stav rozestavěnosti a tudíž i hodnota stavby byla v době převodu vlastnictví nižší než v době vyměření daně z převodu nemovitostí. Je zde proto rozpor mezi stavem skutečným a formálně právním. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti namítá jiné skutečnosti, než které uváděl v žalobě. Navrhl kasační stížnost pro nepřípustnost odmítnout, příp. zamítnout.

Ze soudního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 18. 8. 2004 podal stěžovatel žalobu o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, ve které se nejprve vyjadřoval ke skutkovým zjištěním a poté namítal, že finanční úřad

z důvodu nesprávné interpretace občanského zákoníku mu závazně určil uhradit daň darovací, aniž by stěžovatel byl de facto z jakéhokoliv titulu obdarován. Stěžovatel dále uvedl, že správní orgán mylně váže vznik právních účinků z právních úkonů, které podléhají zápisu do katastru nemovitostí, protože aplikuje neplatný právní předpis. Účinky vkladu jsou deklaratorní, nikoliv konstitutivní, a proto smlouva byla účinná již před jejím vlastním vkladem.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že skutečnosti a důvody, které stěžovatel uvádí v kasační stížnosti, spočívající v nesouhlasu s hodnotou nemovitosti, kterou vzal finanční úřad za základ daně pro stanovení daně z převodu nemovitostí, jsou důvody a skutečnostmi novými, které nebyly dříve uplatněny v řízení před soudem. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že dle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost opírající se pouze o nové důvody nepřipustná.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Protože stěžovatel opřel svou kasační stížnost pouze o nové důvody, které mohl uplatnit už dříve v řízení před soudem, a neuplatnil žádný stížní bod, pro který by bylo možné napadený rozsudek věcně přezkoumat, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. z důvodu uvedeného v ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu